

својих ужих земљака, али није прихватио ни прецизност Љубомира Ковачевића. Писао је иначе јасно и непосредно, са увек унапред утврђеним основним планом, не губећи се у дигресијама, које су увек мање-више карактеристика несрећеног духа.

Своју струку волео је искрено и много се трудио да је унапреди. Није мала његова лична заслуга, што је факултет у Скопљу добио два професора за народну историју и што је на Правном Факултету у Суботици основана катедра за историју Војводине. И у Београду је, само његовим заузимањем, катедра за народну историју знатно проширена и појачана. Где је год могао и колико је год могао утицао је, да млађи људи од вредности дођу до положаја где могу мирно радити. Прихватао је чак и оне, који га не само нису ничим задужили, него који су и радили и писали против њега. Није имао ни труни наше хајдучке осветољубивости, ни ситничарства, ни љубоморе на туђе успехе. Увек је радо доприносио да туђи рад испане што бољи, кад му се његов писац обраћао за савете, за напомене или за прилоге у подацима и литератури. Није случајно, што је највећи број досадашњих доктората на нашем Филозофском Факултету био баш из народне историје и што три његова ђака заузимају већ универзитетске катедре, два у Београду и један у Солуну. „Је ли се икад неко од нас“, писао је недавно г. Г. Геземан у свом топлом некрологу, „раставио од Станоја Станојевића без савета и стварне помоћи у научним или у људским, често чисто личним стварима?“ Ја сам скоро осамнаест година провео с њим на једној катедри, дуго у истој соби, стално у непосредном додиру, и могу с пуно дужног поштовања и захвалности за многе учињене добротe само потврдити те речи. Стога је његова нагла смрт и оставила овако дубок и болан траг у нашим редовима.

В. Ђоровић